

Cuprins

13

Pinocchio

Poveste italiană după Carlo Collodi, adaptată de Olivier Dupin, ilustrată de Katya Longhi

24

Crocodilii

Cântecel ilustrat de Mylène Rigaudie

27

Ospățul lui Ștengărel

Povestire de Anne Loyer, ilustrată de Balena Lili

42

A fost odat' un vaporas

Cântecel ilustrat de Alena Tkach

45

Marius, micul mare cavaler

Povestire de Olivier Dupin, ilustrată de Christelle Galloux

52

Sus pe pod în Arignon

Cântecel ilustrat de Balena Lili

55

Petruț, un puișor bleguț

Povestire de Olivier Dupin, ilustrată de Mylène Rigaudie

66

Drăguțul Dagobert

Cântecel ilustrat de Dung Ho

69

Micul mus se face mare!

Povestire de Charlotte Grossetête, ilustrată de Ariane Delrieu

90

Lângă blonda mea

Cântecel ilustrat de Christelle Galloux

93

Hainele cele noi ale împăratului

Poveste de Hans Christian Andersen, adaptată de Anne Lanoë, ilustrată de Dung Ho

Cuprins

104

Doamna Tartină

Cântecel ilustrat de Alena Tkach

107

Motanul încălțat

Poveste de Charles Perrault, adaptată de Anne Lanoë, ilustrată de Christelle Galloux

124

Ion cel Mic dansează

Cântecel ilustrat de Dung Ho

127

Bobul de mazăre al lui Baltazar

Povestire de Olivier Dupin, ilustrată de Alena Tkach

138

Arlechin într-o butică

Cântecel ilustrat de Balena Lili

141

Aladin și lampa fermecată

Basm din O mie și una de nopți, adaptat de Olivier Dupin, ilustrat de Balena Lili

152

La fântâna limpede

Cântecel ilustrat de Dung Ho

155

Aventura lui Oscar

Povestire de Olivier Dupin, ilustrată de Mylène Rigaudie

166

Cadet Rousselle

Cântecel ilustrat de Christelle Galloux

169

Frumoasa din Pădurea Adormită

Basm de Frații Grimm, adaptat de Anne Lanoë, ilustrat de Katya Longhi

Gepetto, bătrânul tâmplar, era obosit. Obosit și trist, pentru că trăise singur toată viața lui și nu avea pe nimeni cu cine să vorbească. Într-o seară, pe când se pregătea de culcare, a vrut să pună pe foc, în sobă, o buturugă mai mare, care să ardă toată noaptea.

— Nu face asta! i-a șoptit o voce subțirică.

Speriat, Gepetto a lăsat jos bușteanul și s-a uitat în jur. Nu era nimeni.

A apucat din nou bucata de lemn și se pregătea să o arunce în sobă, când a auzit din nou vocea subțirică:

— Te rog, nu mă arde!

Lui Gepetto nu-i venea să creadă: o buturugă care vorbește?

Și atunci i-a venit o idee strălucită. Avea să facă din această bucată de lemn o marionetă cum nu s-a mai văzut!

Fără să mai piardă o clipă, s-a dus în atelierul său, și-a luat dalta și a început să sculpteze bucata de lemn. Treptat, marioneta a prins contur. Mai întâi fața, apoi trunchiul, brațele și, la sfârșit, picioarele. Cum a fost gata, păpușa a sărit jos de pe masă.

— Mulțumesc, tâmplarule! a spus veselă.

— Spune-mi Gepetto, te rog, a răspuns bătrânul.

— Și pe mine cum mă cheamă? a întrebat marioneta.

Gepetto a rămas pe gânduri o clipă, apoi a spus:

— Pinocchio! Te vei numi Pinocchio!

Pentru că se făcuse târziu, tâmplarul i-a pregătit patul micuței marionete:

— Hai la culcare, Pinocchio! Să nu care cumva să ieși singur din atelier! Măine te voi duce la școală.

Și Gepetto s-a dus la culcare.

Îndată ce Gepetto a început să sforăie, Pinocchio s-a ridicat din pat și a început să se plimbe prin casa tâmplarului. Un greier i-a apărut în cale. Un greier care, la fel ca și el, putea să vorbească.

— Păpușel, Gepetto ți-a zis să nu ieși din atelier.

— Nu-i adevărat! Nu mi-a zis nimic! a mințit Pinocchio.

Și atunci, dintr-o dată, nasul lui Pinocchio s-a lungit.

— Fii foarte atent! l-a atenționat greierul. Atunci când spui minciuni, îți crește nasul.

— Am să fac ce vreau eu! a răspuns Pinocchio.

— Să știi că acei copii care nu își ascultă părinții se transformă în măgari! l-a prevenit greierul.

Dar lui Pinocchio nu-i păsa. A cotrobăit prin buzunarele lui Gepetto și i-a furat cinci monezi. Apoi a ieșit din atelier și a plecat la plimbare sub clar de lună.

În zori, la marginea satului, păpușii i-a apărut în cale un vulpoi.

— N-ai cumva un bănuț pentru un biet vulpoi înfometat?

— Am cinci bănuți, dar și eu am nevoie de ei ca să îmi cumpăr ceva de mâncare, a răspuns Pinocchio.

Vulpoiul a făcut ochii mari când a văzut monedele și i-a zis:

— N-ai vrea să ai mult mai multe dintr-astea?

— Bineînțeles, a răspuns Pinocchio.

— Atunci hai cu mine în Țara Neghiobilor! Acolo trebuie doar să-ți sădești monedele pe un câmp și a doua zi va crește un ditamai copacul cu bani. O să culegi de o sută de ori mai multe!

— De acord, a răspuns marioneta și a luat-o pe urmele vulpoiului.

Pinocchio și-a îngropat bănuții în locul pe care i l-a arătat vulpoiul, apoi s-a întins să tragă un pui de somn. Când s-a trezit, vulpoiul dispăruse, iar în locul în care plantase monedele era doar o gaură goală. Vulpoiul îi întinsese o capcană.

Copleșit de rușine, Pinocchio a rătăcit apoi cu zilele prin pădure, până când s-a întâlnit cu o zână cu părul albastru.

— Bună, Pinocchio, i-a spus zâna, cu o voce blândă.

— De unde știi cum mă cheamă? a întrebat păpușa.

— Știu totul despre tine. Eu am însuflețit bucata de lemn din care te-a sculpat Gepetto. Știi și că nu l-ai ascultat pe tatăl tău.

Pinocchio a observat că îi crescuseră urechi de măgar în locul urechiușelor sale din lemn.

— Deși greierașul te avertizase! a adăugat zâna.

— Nu e adevărat! Nu mi-a zis nimic! a mințit Pinocchio și imediat și-a văzut nasul lungindu-se din nou.

Păpușa a început atunci să plângă cu sughițuri.

— Îmi pare atât de rău că am plecat de la Gepetto! M-am rătăcit, nu am niciun ban și mor de foame, a scâncit el.

— Iată drumul care te va duce acasă, i-a zis zâna, arătându-i o cărare. Dacă ești ascultător și respectuos cu tatăl tău, vei avea o surpriză.

Pinocchio i-a promis că va fi cuminte și a zbughit-o bucuros spre casă.

Însă drumul trecea pe lângă plajă. Acolo, i-au tăiat calea niște copii tare neastâmpărați, care, crezându-l o jucărie oarecare din lemn, l-au aruncat pe Pinocchio în apă.

În tot acest timp, Geppetto plecase în căutarea lui Pinocchio. La ieșirea din sat, bătrânul i-a întâlnit pe micii derbedei.

— Nu l-ați văzut cumva pe fiul meu, Pinocchio? Este o păpușă din lemn, i-a întrebat Geppetto.

— Ba da, cum să nu! a râs cel mai mare dintre copii. Face o baie!

Cum a auzit cuvintele băiatului, Geppetto s-a repezit într-un suflet spre plajă, a urcat într-o barcă și a pornit pe mare, ca să-l găsească pe dragul său Pinocchio.

Orele treceau. Păpușa de lemn plutea în derivă, departe de țărm. Dintr-odată, Pinocchio s-a simțit tras spre fundul apei și s-a trezit în burta unui rechin uriaș. Spre surpriza lui, acolo l-a întâlnit pe... Geppetto!

— Cât de mult mă bucur să te revăd! a exclamat bătrânul tâmplar. Te-am căutat pe mare până când m-a înghițit rechinul ăsta cu tot cu barcă.

— Hai să ieșim de-aici, a propus Pinocchio.

— Dar nu știu să înot, s-a plâns Geppetto, iar barca mea s-a făcut bucățele.

— Însă eu sunt din lemn, plutesc! a spus Pinocchio. Nu te poți îneca dacă ești cu mine.

Bătrânul și păpușa au urcat în gâtul rechinului și au reușit să scape. Geppetto l-a folosit pe Pinocchio pe post de plută, iar curentul i-a purtat înspre țărm.

Întors acasă, Pinocchio l-a întâlnit din nou pe greier.

— Îmi pare foarte rău că nu l-am ascultat pe tatăl meu..., a murmurat el.

Imediat, urechile de măgar au dispărut, iar nasul i-a revenit la mărimea obișnuită. Mai mult de atât, Pinocchio și-a dat seama că acum se transformase într-un băiețel adevărat.

— Este un cadou de la Zâna Albastră, i-a explicat greierul. Pentru faptul că te-ai făcut băiat bun.

Începând din acea zi, Geppetto și Pinocchio au trăit fericiți împreună. Iar băiețelul nu a mai făcut boacăne. Aproape deloc...

